



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4954/2022
09.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Гордане Џакула и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Жаклина Митровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 467/22 од 10.03.2022. године, у седници одржаној 09.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 467/22 од 10.03.2022. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 467/22 од 10.03.2022. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 2383/20 од 02.11.2021. године, тако што **СЕ ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде неисплаћених зарада за период од 14.02.2015. године до 14.08.2018. године исплати појединачно одређене износе као у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости до исплате и одбија захтев тужиоца за трошкове поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој накнади трошкове целог поступка од 93.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2383/20 од 02.11.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћених зарада за период од 14.02.2015. године до 14.08.2018. године, исплати појединачно наведене износе као у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 187.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате, док је у преосталом делу за период од 02.12.2021. године до наступања услова за извршење захтева за исплату законске затезне камате на износ трошкова поступка одбијен као

неоснован. Трећим ставом изреке, тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских таски.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 467/22 од 10.03.2022. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и делу става другог изреке, којом је обавезана тужена да тужиоцу исплати трошкове поступка у износу од 187.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучи као о посебној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе, Врховни касациони суд је имајући у виду различиту судску праксу апелационих судова у истој чињеничноправној ситуацији дозволио одлучивање о посебној ревизији тужене.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац АА (рођен ... године) до фебруара 2008. године је обављао послове у ЕПС ..., а након тога је у јуну 2008.године засновао радни однос у МУП РС. Решење о заснивању радног односа код тужене, које је потписао, тужилац није добио. Плату је примао закључно са исплатом првог дела за јуну месец 2013.године. На обавезно социјално осигурање по основу радног односа у МУП РС, тужилац је био пријављен са даном 29.10.2009.године, а одјављен са даном 31.05.2013.године. После исплате првог дела плате за јуни месец 2013. године, тужена је престала да тужиоцу исплаћује зараду. Одлуку о престанку радног односа тужилац није добио, нити је остварио право на посебну пензију.

Тужбеним захтевом тужилац тражи исплату неисплаћених зарада за период од 14.02.2015. године до 14.08.2018. године у износима утврђеним на основу вештачења.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су након оцене неоснованости приговора застарелости потраживања, усвојили тужбени захтев налазећи да је основан захтев за накнаду материјалне штете због неосноване обуставе исплате зараде тужиоцу у утуженом периоду, држећи да је тужилац у радном односу

код тужене, с обзиром да тужена није доставила решење о престанку радног односа тужиоцу, односно није доказала да је тужиоцу радни однос престао.

Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови погрешно применили материјално право.

Тужиоцу је радни однос код тужене престао још у 2013. години, имајући у виду да је одјављен са обавезног социјалног осигурања 31.05.2013. године и да му је престала исплата плата од јуна исте године, па је тужилац имао или могао имати сазнање за евентуалну повреду права, при чему недостављање решења о престанку радног односа није од утицаја на могућност да у законском року покрене спор пред надлежним судом. И то, у складу са одредбама члана 195 Закона о раду који је био на снази („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 32/13), којим је прописано да против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени може да покрене спор пред надлежним судом (став 1.), рок за покретање спора је 90 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права (став 2. истог члана). Изостанак утврђења да је тужилац у радном односу код тужене и након престанка исплате плата, односно изостанак правноснажне судске одлуке са утврђењем да му је незаконито престао радни однос, чини неоснованим његов захтев за исплату зарада у смислу члана 191. став 1. Закона о раду. Тужилац није на правно релевантан начин доказао да је наставио да обавља фактички рад за тужену, односно постојање основа за тражену исплату плата сагласно одредбама 146. до 147.6 Закона о полицији важећег до 04.02.2016. године и чланова 184. до 187. Закона о полицији важећег од 05.02.2016. године. По престанку радног односа код тужене, тужиоцу није ускраћено право да зараду остварује радом код другог послодавца.

На основу изнетог, применом члана 416. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио је као у ставу другом изреке.

Тужена је успела у поступку по ревизији и на основу члана 165. став 2. у вези чланова 163. став 2., 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП, остварује право на накнаду трошкова поступка, потребних и опредељено тражених по врсти и висини, и то за састав одговора на тужбу 9.000,00 динара, састав жалбе од 10.03.2020. године у износу од 18.000,00 динара и од 19.01.2022. године у износу од 33.000,00 динара и ревизије 33.000,00 динара, према Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12 ... 37/21), укупно 93.000,00 динара.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић